

TENTENTREKTOCHT 'TWEЕ MEREN' EEN UNIEK VERHAAL

Trekken in *Toscane*

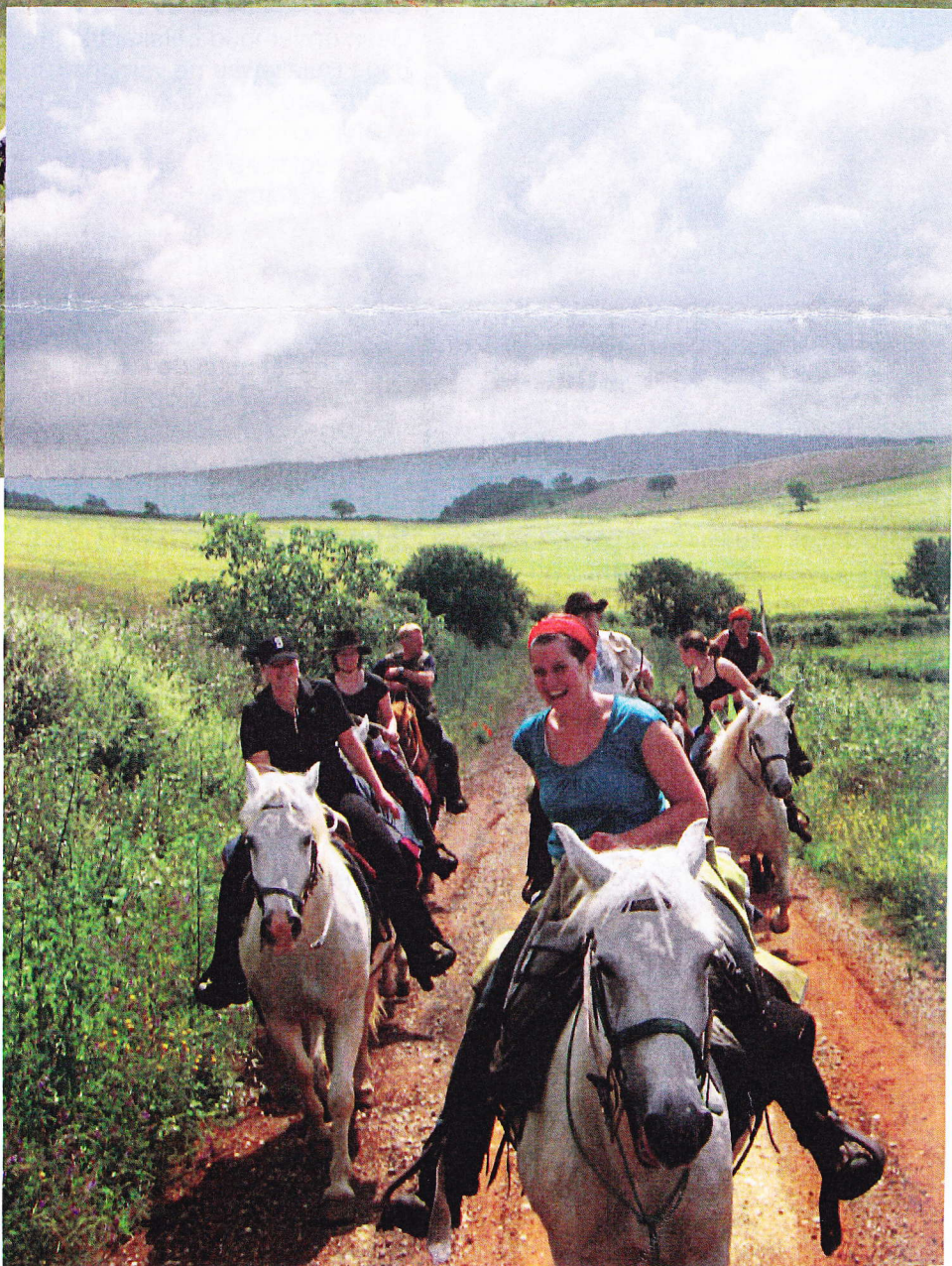
PAARDENVAKANTIES IN HET BUITENLAND WORDEN STEEDS POPULAIRDER. MOGELIJKHEDEN NEMEN TOE EN ERVARINGEN WORDEN UITGEWISSELD. DAT WERKT INSPIREREND EN STIMULEREND. ZO WORDT DE TENTENTREKTOCHT 'TWEЕ MEREN' DOOR HET ITALIAANSE TOSCANE GEZIEN ALS 'HET VERHAAL VAN JOU EN JE PAARD, EN PAS DAARNA HET LANDSCHAP, HET GEZELSCHAP, HET ETEN'. MILJA DE ZWART DOET VERSLAG. TEKST: MILJA DE ZWART

TESTRIT

De bewolking ligt warm en zwaar over de 'agriturismo' op de hellingen van Monte Amiata. Af en toe vallen er een paar druppels uit. Dat is in het Italiaanse Zuid-Toscane meteen het sein om regenhoezen, regenjassen en regenbroeken te gebruiken. Waterdicht ingepakt zitten we alle zeven in het zadel: Michela uit Milaan, Gernot en Cornelia uit Zwitserland, Michaela, Katrin en Kristin uit Duitsland en ik. We zijn klaar voor de testrit die voorafgaat aan de vijfdaagse tententrektocht 'Twee Meren'. Al snel blijkt de regenoutfit onnodig en wordt dan ook in de zadeltassen gepakt, voor de rest van deze warme en zonnige septemberweek. Een testrit maken betekent dat we alles uitproberen: rijden in Western style, helling op, helling af, doorzitten in draf en galop en natuurlijk onze paarden.

PAARDENKEUS

Giulio, grondlegger van het Toscaanse toeristisch paardenbedrijf, heeft ons gisteravond tijdens het aperitief uitgehoord over onze rijervaring. Hoe lang, hoe vaak, binnen, buiten, disciplines, Engels of Western? Maar hij vraagt niet wat voor paard we leuk vinden. Ze stellen er een eer in dat ze zelf bepalen welk paard bij welke ruiter past. Later kunnen we alleen grappen maken dat de kleinste ruiters op de grootste paarden zijn gezet. De uitkomst is hoe dan ook honderd procent raak. Niemand wil van paard ruilen. Giulio kan trots zijn. Want een geslaagde trektocht is volgens hem 'het verhaal van jou en je paard, en pas daarna het landschap, het gezelschap, het eten'.

GOEDE VOORBEREIDING

Mijn paard heet Enrica en is het beste paard van stal. Looplustig, liever voorop dan achteraan, nergens bang voor en een uithoudingsvermogen waar je u tegen zegt. Ze is ook nog de grote vriendin van Storna, het paard van mijn grote vriendin Michaela toegewezen kreeg! We worden op de eerste dag begeleid door Marco. Hij stelt de ruiters gewetensvol op hun gemak, laat zien hoe je de singel van de westernzadels opbindt, legt uit hoe je op- en afstijgt, de teugels gebruikt en waarom er in draf en galop een inhaalverbod geldt. Intussen zijn we al een gezellig groep, met Engels als voertaal. Dan zijn we klaar voor het echte werk, een rondrit van 140 kilometer om de kratermeren Lago di Bolsena en Lago Mezzano; over steenslagwegen, langs akkers, door bossen en stadjes, over oude pelgrimsroutes, langs de nederzettingen en over de holle wegen die de Etrusken honderden jaren voor Christus uithakten in de tufstenen hellingen.

DAG 1 VAN DE 140 KM RONDRIJ

Op de eerste dag is alles nog een verrassing. Het brood, de kaas, salami, tonijn, gekookte eitjes, tomaten, komkommers en niet te vergeten de Toscaanse chianti die uit de zadeltassen komen voor onze uitgebreide picknick. Terwijl de paarden rusten eten we, kletsen, puzzelen, plukken bramen en vijgen, rapen appels of walnoten of doen ook een dutje. Bij aankomst op onze kampeerplek hebben Marco en Marcello alles al klaar: de weitjes voor de paarden, de iglotentjes voor ons, de gezamenlijke eettent en vooral de keukentent. De komende dagen zullen hier de heerlijkste Italiaanse culinaire hoogstandjes worden bereid. De perfecte dag wordt afgesloten met een prachtige zonsondergang.

DAG 2

Het meer van Bolsena, dat we in twee dagen gaan ronden, komt rond het middaguur van de tweede dag in zicht. Lekker zwemmen vanavond! Maar eerst moeten we een pittige afdaling maken, langs de binnenwand van wat ooit een vulkaan is geweest. Giulio besluit dat de paarden dat wel zelfstandig kunnen. Afstijgen, knoop in de teugels en lopen maar, richting de vallei van de Urla, de schreeuw – zo ge-

noemd omdat de Goten hier honderden jaren geleden de bevolking uit de streek samendreven en afslachtten. Stil rijden we door de vallei. Maar we horen geen echo van de gruwelijke gebeurtenis. Er groeien nu kiwi's en granaatappels op de vruchtbare akkertjes.

DAG 3

Dat er toch iets is waar Enrica bang voor is, merk ik op de derde dag. Ons pad voert over de Via Francigena, genoemd naar de pelgrims die via deze route vanuit Frankrijk over de Alpen naar Rome – de paus – trokken. De Via Francigena is nog steeds een geliefd wandelpad, dus zijn we er niet alleen. Een bepakte en bezakte vrouw op een vouwfietsje volgt ons. Enrica heeft haar eerder in de gaten dan ik, zodat ik haar gestuiter niet meteen kan verklaren. De vrouw met de vouwfiets schrikt ook van Enrica. Ze kruist ons pad die dag nog een keer of vier. Enrica reageert dan niet meer op haar, kijkt hooguit wat ongeïnteresseerd.

DAG 4

Dag vier is een dag van bijzondere maatregelen. Na een lange rit langs en soms over de rand van het meer komen we bij het plaatsje Marta. Daar wordt geen prijs gesteld op paardenvijgen. Er wordt een vrijwilliger gevraagd om achter de colonne paarden aan te lopen om met een blik de paardenmest van het wegdek te scheppen. Ik ben de vrijwilliger. Het enige paard dat zijn staart omhoog doet is mijn paard, dus dat komt wel goed uit. Terwijl ik met mijn blik de mest van de weg schraap, denk ik aan de politica in mijn woonplaats Den Haag, die wil dat ruiters verplicht worden om de mest op te ruimen. Zou ze het zo bedoeld hebben?

Lago di Mezzano is een heel klein broertje van Lago di Bolsena. We zien het meertje dan ook pas als we op onze kampeerplek zijn. Het is een paradijsje en we hebben het voor onszelf. We zwemmen tot het begint te schemeren. Dan is het tijd voor ons laatste diner uit de keukentent. Onze gidsen en helpers bleken al keukenprinsen te zijn. Nu zet Giulio frittata van zestien eieren en met spinazie op tafel, er is pasta di Marco met heel veel mozzarella en Spaanse tortilla van Marcello. We tellen geen calorieën.

DAG 5

De laatste lange dag terug naar Monte Amiata voert langs grotten waar de Etrusken ooit woonden, langs het middeleeuwse stadje Sorano dat hoog op het tufstenen plateau ligt, en langs een beekje met fris, helder water, waarin kleine kreeftjes zwemmen. Onderweg plukken we behendig zoveel mogelijk bramen van de doornige ranken. Dan zijn we al weer terug... Als de paarden afgezaald zijn, gegeten hebben en zelfstandig hun weg naar de wei hebben gevonden, klinken we in de laatste zonnestralen op de prachtige tocht. Niet veel later barst buiten een noodweer los, compleet met hoosbuien en hagelstenen. Het licht valt uit en in de eetzaal spoelt het water naar binnen. „Kijk uit, mensen”, waarschuwt Giulio ons, terwijl hij naar de plas wijst. „Het derde meer ligt hier!”

ERVARING OPDOEN

Wie droomt van een trektocht, maar niet veel rijdt of weinig ervaring met buitenritten heeft, kan perfect terecht bij Giulio's 'agriturismo'. Men neemt de tijd om het iedereen naar de zin te maken. Instructies worden duidelijk en vriendelijk gegeven, het rijden wordt niet te moeilijk gemaakt – veel stappen, geen lange stukken draf of wilde galop. Rijden in western stijl is makkelijk toe te passen, ook voor ruiters die de Engelse stijl gewend zijn. De paarden zijn goed opgevoed en uitstekend opgewassen tegen de omstandigheden in Toscane: hete zon, steile hellingen, harde steenslag paarden. De verzorging is prima. De comfortabele tentjes worden opgezet, de paarden worden gezadeld, het eten wordt klaargemaakt. Het bedrijf organiseert naast sterritten en standplaatsvakanties vier verschillende trektochten door het vulkanische en historisch interessante Zuid-Toscane, waar ook nog echte Italiaanse cowboys – 'butteri' – actief zijn.

*Informatie en boekingen via Trailfinders
Ruitervakanties, tel +31 (0)43 3253466
www.horseholiday.com
e-mail: info@horseholiday.com*